

РЕШЕНИЕ

№ 3830

гр. София, 09.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева

Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4233** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Мичева-Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда чл.208 – чл.228 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началник група при ОПП – СДВР, с адрес: [населено място], ул. А. I, № 5, чрез юрисконсулт А. А., срещу Решение № 973/27.02.2023 г. по описа на СРС, НО, постановено по 12693/2022 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление № 21-4332-028294/22.06.2022 г., издадено от началник група ОПП - СДВР, с което на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП, на С. К. С. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място], общ. Е. П., обл. С., ул. реката, № 9, е наложено административно наказание глоба в размер на 200,00 лв. за извършено нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Касаторът твърди, че административнонаказателното производство е образувано законосъобразно и е протекло без нарушения на процесуалните правила като същевременно правилно е приложен материалния закон, поради което и като е възприел обратното и като е приел, че в поведението на наказаното лице липсва умисъл, районният съд е постановил неправилен съдебен акт, който следва да бъде отменен, а наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника по жалбата адвокатско възнаграждение в случай, че то надхвърля нормативно определения минимум.

Жалбоподателят – редовно призван, не се явява и не изпраща представител в съдебно заседание.

Ответникът по жалбата, редовно призван, не се явява и не изпраща представител. Същият, чрез пълномощника си адв. М. Я. от АК – С. З., е изразил становището си по жалбата в Молба вх. № 19456/23.05.2023 г. и писмени бележки по делото. Оспорва я. Счита, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно и не страда от пороците, въведени с жалбата. Моли същото да бъде оставено в сила. Прави искане за присъждане на направените по делото разноски за платено адвокатско възнаграждение. Представя Договор за правна защита и съдействие от 22.05.2022 г. и списък по чл.80 от ГПК.

СГП - редовно призвана, чрез прокурор М., изразява становище за неоснователност на касационната жалба и предлага на съда да я остави без уважение.

Настоящият касационен състав, на основание чл.218 от АПК, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, обсъди изложените от страните съображения и провери служебно валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение със закона, намери следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, от лице по чл.210, ал.1 от АПК, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. С оглед на това тя е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна. Съображенията са следните:

С Наказателно постановление № 21-4332-028294/22.06.2022 г., издадено от началник група ОПП - СДВР, на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП, на С. К. С. е наложено административно наказание глоба в размер на 200,00 лв. за извършено нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП.

За да постанови своя акт административнонаказващият орган приел, че на 23.10.2021 г., около 10:42 ч., в [община], на път Автомагистрала № А-1, ответникът по касационната жалба С. С. е управлявал МПС - лек автомобил „Пежо 307“, с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост, като при извършена проверка било установено, че същото е със служебно заличена регистрация по чл.143, ал.15 от ЗДвП на 12.10.2021 г. За това деяние, съставляващо административно нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП, срещу С. било образувано административнонаказателно производство със съставянето на АУАН № GA492865/23.10.2021 г., въз основа на който е издадено наказателното постановление.

При горните данни, Софийски районен съд е приел, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати нарушения на процесуалните правила, както и че същите съдържат задължително установените реквизити съгласно чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Приел е, че възприетите факти съответстват на събрания доказателствен материал, но не е установена по категоричен начин субективната страна на нарушението. Прави извод за липса на умисъл в поведението на водача, тъй като след като С. не е бил уведомен за прекратената служебно регистрация на описаното МПС, то не може да му се вмени във вина, че е управлявал същото.

Настоящият касационен състав на Административен съд София-град намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му и след сезиране с допустима жалба, поради което е валидно и допустимо.

Същото е и правилно. Фактическата обстановка по делото е установена при спазване принципите на чл.13 и чл.14 от НПК, вр. с чл.84 от ЗАНН. Събрани са писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване.

Изводите относно правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това. Изложени са аргументи във връзка със заявените от страните оплаквания и възражения. При провеждане на съдебното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Отразената в наказателното постановление фактическа обстановка е установена чрез събраните по делото доказателства. От страна на първоинстанционния съд са изложени подробни съображения относно липсата на умисъл, а оттам и виновно поведение от страна на наказаното лице. Те се споделят напълно и от настоящия касационен състав на Административен съд София-град, поради което същият счита, че решението е правилно.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Не са налице релевираните в касационната жалба касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК за отмяната му. Затова на основание чл.221, ал.2 от АПК то следва да бъде оставено в сила.

Във връзка с горния извод, съдът намира, че следва да бъде оставено без уважение искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

При конкретния изход на спора, основателно се явява искането за разноски на ответника по касационната жалба, поради което следва да бъде уважено. Представени са доказателства, че са направени такива в размер на 300,00 лв. и представляващи платено адвокатско възнаграждение. Този размер не надвишава нормативно определения минимум по Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXIV-ти състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 973/27.02.2023 г. по описа на СРС, постановено по 12693/2022 г. по описа на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.